

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Sigerstæd. (Af Axels Drape.)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1413. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1824_401-txt-shoot-idm383/facsimile.pdf (tilgået 02. august 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Der ligger den Hjelte med Londons-Kaar,
Der sidder saa faar en Kvinde,
Med blussende Kinder og gule Haar,
Al leg for de kusende Vinde,
Al brudes i Stormen og stærke Eg,
Det klinger dog kun som en Strango-Beg!

Der sidder den Kvinde ved Midnats-Tid,
For hende stes Angen er bange,
Som levende Folk er hun roed og hvid,
Eg nynner paa deilige Sange;
I Spøgelses-Timen kun sædes maa,
Paa Signe dog pege med Smil de Smaa!

Der brænder en Lue saa rosenrød,
Hvor Signellil sidder paa Tofte,
Den stiger som Blus fra klaren Glød,
Saa heit, som den slog under Lofte,
Saa heit, som der var i det fruer-Bur,
Hvor Signellil kreg over Gladhjems Mur!

Hvor ikke man veed noget bedre Navn,
Der Nord-Lys man kalder den Lue,
I Sigerstæd hedder den Signes Bavn,
Som blusser hver Nat over Lue,
Men slaer ifkun hellden saa høit i Sky,
At deras som Nord-Lys gaar viden Sky!

Al Himmeten blusser den Bavn i Nat,
Saa klart var den aldrig at se,
Hvor Signellil vedder sit Haar saa glat,
Eg nynner som lurrende Due;
Da Stjernebue blegned for Signes Bavn
Paa Køberne smeltede Høbers Navn!

Da Signellil hørde sin Efters Navn,
Hvor Vinene spildt af Gløde,
Hun klægtig udbræde mod ham sin Bavn,
Eg første Gang hørdes hun loede;
Hun loed, som det klinger fra Vaar til Vaar,
Naar Sommerens-Fuglen i Lunde slaer!

Da første Gang Naaret for Tunge-Vaand
Al Sang blev det smeltende Herte,
Da Signellil loed, i sin Høbers Land,
Om Kierlighedens fraalende Kierte;

Da fandt mellem Lis, i det høie Nord,
Den varmeste Løne sit Vøsnings-Død!

Hvad Signellil loed om den Himmel-Glød,
Som trofod de Vintere mange,
Som avted den Lue saa rosenrød,
Der glæsted de usigige Vange,
Det maa, for de Vren, kun under ves,
Den Bane gientage en Sommer-Kvæd!

Hvad Signellil loed om de Gnistre Smaa,
Som ulmed i Len under Afte,
Eg Danmarks Hænder det lod forstaa,
Al Seier-Sang er de for raske,
Det høre, hvo Dre har for den Kæst,
Som dampet gientyder i Dværgs-Bryll!

Som Sands-Høien synker i Lime-Glat,
Saa daler paa Tofte og Bavn,
Det er nu ei længer oit som det var
Med Sommerens-Sangen og Havnen,
Hun synger om Savnet af Lys og Glød,
Om døende Gnistre i Arne-Klød!

Hun synger ei længer om Gimle-Borg,
Hvor Lys-Alfer lege Gulds-Berning,
Hun synger om Dblingen Verne-Borg,
Om Bilinge-Svig og Misgjerning,
Som Havfruen sang over sig i Haen,
Der Dannebrog strøges paa Drilogs-Stavn!

Om Skoldunge-Stammen, som har det Kaar,
Den skal ikke viden paa Vorgen,
For maigrønne Skove imod den gaar,
Ladmalet hun synger med Sorgen;
Alti Bifinger gjerde med Skoven Pags,
Eg fik saa med Skoldunge-Stammen Magt!

Hun synger om Slaget ved Sigerstæd,
Da Maanen det lysted at kvæde;
Hun synger om Kampen ved Susaa-Bredde,
Hvor Himmelferne brødes med Hjelte,
Hvor Bifinger trofod, og Kvinder vandt,
Men Skoldunge-Hærens Star udbrandt! *)

*) Danmarks Krønike, 2den Deel, S. 122:26.

